

Søndag d. 23 februar 2014, Viborg.

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Johannes' første Brev kap 5 v. 11-12.

Gammeltestamentlig læsning: Salme 1.

Evangelielæsning: Markusevangeliet kap. 4 v. 26-32..

Udgangslæsning: Peters første Brev kap. 1 v. 23-25.

"Børnetale":

Da jeg var fyldt 12 år, fik jeg en Bibel i søndagsskolen i Odense. Jeg havde haft et Ny Testamente, som jeg havde arvet fra en af mine storebrødre, men nu fik jeg en hel Bibel.

Bibelen er en meget stor bog - især for en 12-årig. Jeg vidste godt, at Bibelen jo ikke er én bog, men mange bøger, der er sat sammen, så jeg behøvede nok ikke læse den fra den ene ende til den anden. Jeg spurgte min far, hvor han syntes, jeg skulle begynde. "Begynd med Salmerne," sagde han. Og det gjorde jeg. Jeg startede med Salme 1 (den salme, vi hørte for lidt siden). Og så kom jeg ikke længere i to år. Hver aften i to år læste jeg Salme 1, for den sagde mig så meget dybt ind i mit drengenhjerte, og jeg kunne ligesom ikke komme videre, før jeg havde svaret på det, den sagde.

I Salme 1 er der nogle meget stærke billeder, og jeg kunne se dem for mig:

Der var billedet træet, der står ved vandet. Det er stort og stærkt - friske grønne blade - fuldt af liv - og så bærer det frugt til rette tid. Når det blæser, så svajer det lidt, men det står godt fast på sin rod.

Og så var der billedet af avnerne. Sådan nogle kendte jeg godt, for jeg havde været på ferie på landet. Og henne i et hjørne af laden lå en bunke avner - frøskaller fra det korn, der var tærsket. Avnerne er ikke noget værd. De kan ikke spises, hverken af mennesker eller dyr. Det eneste, de måske kan bruges til er at blande i det halm, der bliver

strøet under dyrene i stalden. Hvis der bliver for meget gennemtræk, så vil avnerne bare fistre væk i vinden, for de er bare tørre, tomme, livløse, værdiløse frøskaller.

Jeg kunne se disse billeder for mig, og jeg vidste, at de jo ikke handlede om et træer og om avner - - billederne handlede om mig, om *mit* liv. Det var svært at forklare, hvordan de handlede om mit liv - sådan præcist hvad de betød, men jeg forstod det alligevel.

Og nu spørger jeg jer: Hvad vil I helst være - træet eller avnerne?

Jeg ville helst være træet - og jeg ville absolut ikke være avner.

Salmen fortalte mig også, hvordan man bliver som et træ: Ved at lægge øre og hjerte til Guds ord, og tage Guds ord til sig. For mig betød det, at jeg måtte sige ja til at følge Jesus.

Jeg er ikke så hurtig i vendingen, så det tog mig altså næsten to år at finde ud af, at det virkelig var det, den salme betød for mig. Så da jeg var omtrent 14 år, sagde jeg Ja til Jesus ved at blive døbt.

Men det bedste var - og er - at Jesus dér, da jeg blev døbt, også sagde Ja til mig - og det er det vigtigste, for det er fra ham, at den næring og saft og kraft kommer, som træet skal vokse sig stort og sundt og stærkt af.

Nu kan I gå hjem og tænke lidt over, hvad I helst vil være - et træ, der er plantet ved bækken, bærer sin frugt til rette tid og bladene visner ikke - - eller en bunke avner, der bare blæser væk.

"Voksenprædiken":

Når Jesus ville fortælle om Guds rige, så brugte han altid lignelser. Det var han simpelthen nødt til. For Guds rige er så helt og aldeles anderledes end vore riger - vor verden - at de ord, vi har i det sprog, der er udviklet til at tale om vores verden, overhovedet ikke slår til, hvis vi skal tale om Guds rige.

Derfor - hvis vi vil gøre os forhåbninger om at forstå, hvad Jesus taler om, når han fortæller om Guds rige - så må vi lytte, ikke kun med forstanden, men først og fremmest med hjertet.

Jesus bruger ofte billeder fra naturen eller fra marken - fra det der sås og spirer, vokser, lever, sætter frugt. Det har han ikke selv lige pludselig fundet på - det har andre gjort før ham, f. eks. salmisten, der sang Salme 1.

Og der er ikke underligt, at netop naturens billeder af liv og vækst og frugt kan bruges til at male Guds rige

for vore hjerter. For Guds rige er det mest levende, der findes - livets rige - de levendes land.

Vi har læst hele to af Jesu lignelser. Først om bondens sæd på marken, der spirer og gror og sætter aks og kerne. Han ved ikke, hvordan det går til, og der er ikke meget, han kan gøre fra eller til, men når kornet er modent, så høster han.

Og så var der lignelsen om sennepsfrøet - det lillebitte frø, der vokser op til næsten at blive et træ.

Ofte er disse lignelser udlagt til at handle om Guds riges vækst i verden. Og det er slet ikke forkert.

Vi så det ske fra aposteltidens Jerusalem - ud over Europa op gennem tiden.

Vi ser det ske. For få år siden fejredes 100-året for den store verdensmissionskonference i Edinburgh, som blev startskuddet til en massiv missionsindsats fra de såkaldt gamle kristne lande til Afrika, Asien, Sydamerika.

Selv om der med rette - i bagklogskabens ulideligt klare lys - kan peges på mange kritikpunkter om kulturelle misforståelser og overgreb i denne mission, så blev Evangeliet sået i ord og handling vidt og bredt. Det er spiret, er vokset og har sat frugt, som er sået videre, langt ud over, hvad vi kunne drømme om, da vi begyndte at sende missionærer ud i verden.

I dag ligger kristenhedens tyngdepunkt ikke i Europa eller Amerika, men i Afrika, Asien og Sydamerika - selv om alle odds er imod kirkens budskab om en kærlig og frelsende Gud - - tørke og hungersnød, borgerkrige, korrupte regimer og undertrykkelse, naturkatastrofer o.s.v. - for ikke at tale om håbløse kirkestrukturer og kirkeledere, der ofte er lige så korrupte som politikerne - - Guds hvide vokser, sætter aks med kerne, der sås videre - og det er ikke til at begribe, hvordan det går til.

Inden længe vil der komme missionærer fra sidste århundredes missionslande for at genkristne de gamle kristne lande i Europa, som engang bragte evangeliet til dem. Ja, Nogle af disse missionærer er allerede kommet i form af flygtninge og indvandrere, som har så meget godt at dele med os.

Guds rige vokser i verden - - det kan ikke lade være, for det er et levende rige - det er livets rige. Gud er livets Gud.

Det er opmuntrende og livsbekræftende sådan at spejle ud i geografien og se Guds riges vækst i verden. Men hvis vi kun spejder ud i den verden, som for os er den store, vide verden, for at finde bekræftelse på Jesu Guds-rige-malerier, så har alligevel vi ikke forstået de malerier, de lignelser.

Sagde Jesus ikke en dag: "Guds rige er midt iblandt jer - indeni jer."

Guds rige er lige her - i vort fællesskab, hvor vi er sammen i Jesu navn - i dit hjerte, dit liv, for du har lagt øre til Guds ord. Den tilsåede mark, det spirende sennepsfrø, som Jesus taler om, er lige her. Det er vort fællesskab, og det er dit liv og din hverdag.

Prøv at sige det til dig selv: "Mit liv er Guds tilsåede mark - Guds riges sennepstræ vokser i mig."

... ..

Uh - det er næsten forbudt at tænke så store tanker om sig selv og sit eget liv.

Mens alle andre i individualismens selvhævdelse skryder hult om, hvad de er og kan og har, sidder vi kristne ofte fast i Jantelovens duknakkede beskedenhed, som intet har at gøre med kristen ydmyghed.

Paulus skrev ganske frimodigt til menigheden i Korint: "... vi er Guds medarbejdere, og I er Guds mark, ..." (1 Kor 3,9). Den hilsen må også vi tage til os. For modsat Jantelovens beskedenhed, er kristen ydmyghed dette: frimodigt som en mark at tage imod den sæd, der sås i den, og lade den spire og vokse og bære frugt.

Her gik jeg grundigt i stå i min prædikenforberedelse. For jeg tænkte, at jeg ville give et personligt vidnesbyrd om Guds riges vækst i mit eget liv. Og straks spændte Jantelovens beskedenhed ben for mine tanker - - skulle jeg fortælle om Guds riges vækst i *mit* liv. Ville det ikke bare blive til åndeligt pral. Men det handler ikke om mig. Det handler om Guds grænseløse nåde - at han har sået sit riges sæd i mit livs mark, og den er spiret og har groet - ofte på trods af mig selv.

Jeg fortalte før om min oplevelse med Salme 1, som jeg sloges med som 12-årig. Jeg læste: "... derfor består de gudløse ikke i dommen og syndere ej i retfærdiges menighed." Det var en meget konkret trussel - for "retfærdiges menighed" var i min 12-årige barneforståelse Odense Baptistmenighed. Som barn har man lov at være naiv. At den forståelse ikke holdt stik, fandt jeg ud af, da jeg efter at være blevet døbt var til mig første menighedsmøde, hvor jeg oplevede et ukristeligt skænderi. På underfuld vis overlevede min barnetro det.

Som ung havde jeg nogle voldsomme åndelige oplevelser, som det ofte sker for unge mennesker. Og jeg var dybt overbevist om, at jeg var blandt de første og ganske få, der nogensinde havde forstået, hvad kristendom handlede om. Hvilket dræbende hovmod!

Af Guds besynderlige nåde blev jeg præst - på Bornholm. Jeg kastede mig ud i opgaven, fast besluttet på at vise hele Bornholm, at jeg var en god præst. Alt afhang af, at jeg kunne gøre mig mindst lige så populær som min forgænger - og helst lidt til. Efter det første år var jeg totalt brændt ud. Det var Guds nåde, som var til at tage og føle på, der gjorde, at jeg kom videre.

Efter nogle år faldt jeg i hak med rutinen. Det er dejligt bekvemt, for i rutinen behøver man ikke at involvere sig. For når man kombinerer rutinen med alle de teologiske rigtignokheder, man har lært, kan man sige alle de rigtige ord, uden at ens hjerte behøver at anfægtes af dem eller på anden vis bøvl med dem. Og man kan bilde sig ind, at man er et træ, der står fast på roden. Men hvor er det livløst og dræbende.

Jeg kunne fortælle mange flere detaljer, som jeg ikke skal trætte jer med.

En dag fik jeg lov at kigge ind i en kærlighed, jeg aldrig havde set før, selv om den havde omsluttet mig hele livet - Guds ikke bare endeløse, men til alle sider grænseløse kærlighed.

Det var i en uges stilhed i Taizé.

Det er den kærlighed, hele Bibelen handler om, men hvis man kun læser bogstaverne, så ser man den ikke.

En kærlighed, som evigt omslutter hele skabningen. Jeg så, at hele den kærlighed var rettet imod mig: *Guds Søn gav sit liv for mig.*

Ubegribeligt, men sandt.

I det lys kunne jeg se, at gennem hele mit liv, fra længe før jeg læste Salme 1 som 12 årig - på trods af naivitet og misforståelser, på trods af mit eget hovmod eller min egen distance til sandheden, på trods af min zigzag-kurs gennem kristenlivet, og på trods af kirkens ufuldkommenhed, er Guds riges sæd spiret og har groet i mit liv. Undertiden lå det under sneen og ventede, men jeg fik foræret det liv, som ikke lader sig kue, men vil leve og vokse. Sennepsfrøet er vokset op til et træ.

Det siger jeg frimodigt og uden åndeligt pral. For træet, der er plantet ved bækken og bærer sin frugt til rette tid, og bladene visner ikke (Sl. 1) er jo ikke mig som person. Det er Kristus, som lever i mig. Og det sker alene af Guds nåde - af Guds grænseløse kærlighed, som er rettet mod mig, men er alt for stor til at hvile på lille mig.

Den kærlighed omslutter hele Guds skabning - og den hviler på os - på Guds besynderligt brogede kirke - på denne menighed. Vi er Guds mark - og jeg er bare en kvadratfod af den mark. Derfor kan jeg ikke undvære det fællesskab.

Det kan være så sært bøvl og besværligt at være fællesskab - at være menighed - med alle vore særheder og forskelligheder og fejl og mangler og tåbeligheder. Og vi kan gøre os så mange bekymringer - om hvordan vi skal være menighed på den rigtige måde - hvordan vi skal nå ud over vore egne rammer - og hvad med vore børn - o.s.v. Det kan vi bruge en masse unødigt energi og opmærksomhed på, som vi hellere skulle bruge på at hente næring og saft og kraft fra Gud til det liv, han har sået og plantet i vort fællesskab og i vore hjerter.

Guds har sået sin sæd i vor mark. Guds rige vokser, for det er Guds riges natur. Det har Jesus fortalt os. Det vokser overalt i verden. Det vokser i Danmark. Det vokser i vort fællesskab i Herrens kirke og her i denne menighed. Det vokser i dit hjerte, i dit liv.

Glæd dig og sig tak og lad Guds rige vokse sin vækst i dit liv og i vort fællesskab. En dag, når Gud vil, bærer det frugt - til rette tid.

Amen.